

Igną Šeinių domina mąstymo ir nuotaikų kaita. Kiekvienai nuotakai atskleisti jis naudoja skirtingą pasakojimo būdą. Paanalizuokite duotas ištraukas, pakomentuokite, kokie jausmus, nuotaikos ir kokiomis priemonėmis jose atskleidžiama.

Ištrauka

a) Regis, einu pakalnėn, pakalnėn ir pakalnėn. Kojos po manim slysta. Toli, matau, žiba sidabrinis vandens paviršius. Einu į tą klonį. Jis tarytum verda, putoja, plaka į kraštus. Bangos viena kitos didesnės, viena per kitą ritasi, verčiasi.

Visai priėjau. Brendu gilyn, gilyn. Bangos vis labiau murmuliuoja, pikčiau šniokščia aplink mane.

Štai vis didesni volai prieš mane auga, kyla. Tai paneria mane, tai vėl pakelia.

Brendu gilyn ir supuos. Dangus viršuje supas. Debesys vienas pro kitą tai krinta, tai kyla. Skardžiai aplinkui tai įdubsta, tai vėl išsipučia. Varnos skraido kaip skregždės, šaudo šuoliais, narsto ore. Viskas supas ir draikos.

ANALIZĖS PAVYZDYS. Ištraukoje pateikiama Kuprelio būsena, kai jis supranta, jog Gundė jį apgavo ir išvyko iš Skardžių. Jo viduje – neviltis, perteikiama kartojimu *pakalnėn, pakalnėn ir pakalnėn* (judėjimas žemyn reiškia vidinį nuosmukį). **Klonis** čia tampa vidinio pasaulio simboliu: *Einu į klonį. Jis tarytum verda, putoja, plaka.* Judrumą reiškiančių veiksmažodžių vardijimu (*verda, putoja, plaka*) kuriamas stiprių jausmų įspūdis, kurį sustiprina ir nuolat **besiritančių bangų simbolis** (nesuvaldomas skausmas). Dramatiškumą sustiprina ir epitetas **pikčiau**: aukštesnio laipsnio forma nurodo skausmo augimą (Kupreliui vis pikčiau dėl to, ką padarė Gundė). Paskutinėje pastraipoje atsiranda trumpi sakiniai, kuriuose daug tų pačių veiksmų kartojimo: *tai paneria–tai pakelia, supuos–supas; tai krinta–tai kyla, tai įdubsta–tai išsipučia.* Kartojimu sukuriama bejėgiškumo įspūdis: personažas pasmerktas suktis skausmo rate. Kupreliui, praradus Gundę, niekas nerūpi – jis tik plaukia pasroviui, neturėdamas jėgų suvaldyti vidinį chaosą.

Pagal pavyzdį parašykite analizę.

Ištrauka

Paskum, žvilgterėjus į tolį, prieš save, padėjo galvą ant mano peties. Prisiglaudė. Nutilo. Niekuomet man nebuvo taip gera, niekuomet aš taip nejaučiau, kad Gundė mano su siela, su visu kuo. Jaučiau, kad ji mane myli tiek pat ir galėtų eiti paskui, sekti mane nors pasaulio kraštan.

Glaudžiau ją į save, tą nepaprastą, stebuklingą turtą, ir galvojau tylomis:

„Nejaugi ji bus mano? Mano, mano amžinai! Tokia graži, tokia nuostabi. Nejaugi ateis laikas, kai ji visuomet galės taip būti prie manęs? Galės mane myluoti, skambinti, be galo, be krašto?!“